

Naznačili jsme, že pro vyprávění *Zeptej se táty* je příznačná jeho proměnlivost a pohyb. V úvodních momentech jednotlivých graficky oddělených úseků se ještě obvykle vyskytuje er-forma, která se přimyká k vnější perspektivě vypravěče,¹ v zápětí se však vyprávění značně zniterňuje a subjektivizuje. S pomocí Stanzelova typologického kruhu, který sumarizuje kategorie vypravěčských situací,² sledujeme průběžné přibližování narativu vyprávěcí situaci personální a s tím spjaté vynořování postavy reflektora. Tento pohyb se v románu neustále rytmicky opakuje, přičemž pohled reflektora je převažující.

Zároveň je nutno připojit, že v románu *Zeptej se táty* se do pozice reflektora střídavě vpravuje několik postav (Emil, Hans, Kateřina, Marta, Johana, v menší míře další). Vzhledem ke zmíněnému nedostatku nápadných apriorních signálů, jež by upozornily, v jakém modu a z jaké perspektivy se určitá pasáž vypráví, je tyto charakteristiky vypravěče nutné vždy aktuálně dovozovat ze souvislostí a intratextualních narážek.

Při odhalování přítomného vypravěče ovšem zřídka vypomůže jazyk. Způsoby vyjadřování všech vyprávěcích reflektorů jsou si navzájem blízké používáním střídmeho lexika a spíše jednoduchou syntaxí, a to i v případě „autentičtějších“ projevů jako jsou přímé řeči či vnitřní monology. V podstatě jen projevy potouchlé narkomanky Johany jsou ve všech výskytech do takové míry charakteristické a expresivní (včetně hojného užití vulgarismů), že jsou zřetelně odlišitelné od ostatních:

„Nikdy se tam nevrátím, do té díry ve dvacátém patře v paneláku, kde nejsou žádní lidé, je to jako včelí plástev, kterou vyžraly larvy motýlice, jak mi to ukazoval děda, ach fuj, dědečku můj mrtvý, zachraň mě, červy prolézají panelem a já jsem tu v bytě, to není byt, to je hromada odpadků, to je vyteklý hajzl, a on mě v tom nechá.“³

Vybraná ukázka dále naznačuje, že vnímání světa se odehrává nejen skrze lineární myšlenkový proud, ale rovněž médii retrospektivních pasáží, flashbacků, vnitřních monologů; v dalších případech také prostřednictvím dialogů se zdůrazněnou funkcí otázek. Jak postřehla Anna Vondřichová,⁴ je prakticky nemožné jistě oddělit „vnitřní od vnějšího a vlastní od cizího“.

¹ Zde opět aplikujeme Stanzelovu teorii vyprávěcích situací (Stanzel, F. K. *Teorie vyprávění*. Praha: Odeon, 1988).

² Viz Stanzel, F. K. *Teorie vyprávění*. Praha: Odeon, 1988 s. 280-281.

³ Balabán, J. *Zeptej se táty*. Brno: Host, 2010, s. 19-20.

⁴ Vondřichová, A. *Zeptej se táty* [online]. 2010 [cit. 29. 10. 2010]. Dostupné z: <http://www.iliteratura.cz/clanek.asp?polozkaID=26989>.

Jitka Nestrádalová

Dvořákova 45

350 02 Cheb

Okresní soud v Chebu

k rukám Aleny Stoklasové

Lidická 1

350 60 Cheb 2

V Chebu 8. 10. 2009

Odpověď na dotaz v trestní věci sp. zn. 6 T 5/2008

Vážená paní Stoklasová,

na Váš dotaz týkající se úhrady dlužného výživného a placení běžného výživného (sp. zn. 6 T 5/2008) musím bohužel odpovědět, že můj otec Jiří Nestrádal, nar. 24. 2. 1967, běžné výživné vůbec neplatí a od 13. září 2007, kdy jsem na něj podala trestní oznámení, uhradil z celkového dluhu pouze částku devět tisíc Kč (8000 Kč v roce 2008, 1000 Kč v roce 2009). Po odečtení této částky činí celková výše dlužného výživného 50 400 Kč (k 15. září 2009).

Otec mne naposledy kontaktoval v dubnu 2009 poté, co mi poslal zmíněných 1000 Kč, a slíbil mi, že se pokusí co nejdříve uhradit dlužnou částku v plné výši. Vzhledem k tomu, že tak neučinil a že zmíněných 1000 Kč byly jediné peníze, které mi letos poslal, zaslala jsem mu 28. 9. 2009 textovou zprávu, v níž jsem uvedla celkovou výši dluhu (50 400 Kč), a upozornila ho, že pokud neprojeví zájem splácet své pohledávky, podám na něj další trestní oznámení. Otec na tuto textovou zprávu nereagoval.

S pozdravem

Jitka Nestrádalová